

Arrest

nr. 301 501 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 januari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 januari 2022 om internationale bescherming. Op 23 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 mei 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Agherabad, in het district Qaraghai, provincie Laghman, waar je woonde van jouw geboorte tot kort voor jouw vertrek uit het land. Je ging in totaal zes jaar lang naar een lokale religieuze school om de koran te leren, maar ging voor het overige niet naar school.

Jouw vader was zo lang jij je kan herinneren agent bij de Afghaanse nationale politie, hoofdzakelijk gestationeerd in een controlepost aan een weg nabij het districtscentrum van Qaraghai. Daarnaast nam hij ook deel aan politieoperaties elders. Op een bepaald moment was hij betrokken bij het doden van enkele familieleden van een lokale taliban-sterkhouder, A. K. (...). Deze talibanleider liet in de lokale moskee verkondigen dat de medewerkers van de lokale politiecommandant verantwoordelijk gehouden zouden worden. Kort daarop verdween jouw vader vanop een undercover opdracht die hij uitvoerde in een lokale winkel. Enkele dagen nadien kwamen taliban in burger jou meenemen uit de madrassa, en brachten je naar een centrum van hen nabij de bergen. Hier kreeg je van A. K. (...) te horen dat ze jouw vader gevangen hadden en zouden doden, en dat ze van jou verwachtten dat je een zelfmoordaanslag zou plegen. Je kon na enkele dagen evenwel ontsnappen, waarna jouw hele gezin verhuisde naar jouw grootvader langs moederskant. Terwijl jullie daar verbleven kwamen de taliban jou een drietal keer zoeken op het oude adres, en lieten dreigbrieven achter. Daarop besloot jouw grootvader je het land uit te sturen.

Je verliet Afghanistan rond mei 2021 en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije, en zo verder door de Balkan naar Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland Frankrijk en België, waar je aankwam op 24 januari 2022 en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming deed. Ter staving van jouw relaas leg je kopieën voor van: taskara's en geboorteaktes van familieleden, een werkbadge van jouw vader, foto's van jouw vader, een foto van het huis van de familie, en een brief van jouw leerkracht in België. Jouw advocaat stuurde ook opmerkingen bij het gehoorverslag na.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd [#en advocaat#] die in de mogelijkheid verkeerde[#n#] om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat je geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die jouw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Je verklaarde dat jouw taskara en geboorteakte verloren raakten onderweg (CGVS p. 4). Op basis van uw verklaringen blijkt dat je wel nog contact hebt gehad met jouw familie in Afghanistan (CGVS p. 4), maar je hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om jouw verklaringen in deze kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op jouw verklaringen.

Je verklaart dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat je daar te vrezend zou hebben van de Taliban, die jou wilden doden dan wel inlijven omdat jouw vader voor de nationale politie werkte en familieleden van een belangrijke Taliban gedood zou hebben. Je bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader bij de nationale politie werkte, en ontvoerd werd door de Taliban.

Hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat je er niet in slaagt om onomstotelijk de familieband tussen jou en de persoon waarvan je beweert dat hij jouw vader is, aan te tonen. Je legt geen enkel bewijs van jouw eigen identiteit voor, noch (minder overtuigende) stukken zoals foto's waarop jij en jouw vader samen te zien zouden zijn. Hierdoor is de beweerde familieband met iemand waarvan je beweert dat hij bij de nationale politie zat, niet meer dan een blote bewering.

Ten tweede slaag je er op basis van jouw verklaringen ook niet in om aannemelijk te maken dat je werkelijk een vader bij de nationale politie had, omdat jouw verklaringen weinig geloofwaardig zijn of strijdig zijn met gekende informatie. Zo verklaar je primo dat jouw vader geen rang had en gewoon agent was, maar tegelijk dat hij tien man onder zich had (CGVS p. 11), vreemd voor iemand die geen rang zou hebben. Secundo verklaar je dat hij een loon had bij het begin van zijn loopbaan van zo'n 12.000 Afghani per maand, wat later toenam tot 15.000 – 16.000 Afghani (CGVS p. 12, 13). In de opmerkingen bij het gehoorverslag stel je zelfs dat het uiteindelijk zou gaan om 18000 Afghani (document 6). Echter gebaseerd op informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de verloning van een agent bij de nationale politie gevoelig lager is doorheen diens loopbaan, 8250 tot 12250 Afghani afhankelijk van anciënniteit. Tertio verklaarde je dat jouw vader zijn job geheim probeerde houden voor de inwoners van het dorp (CGVS p. 11), maar dit wringt met een aantal elementen in jouw verklaringen. Zo gaf je aan dat jouw vader vrij dicht bij huis werkte bij een controlepost, zodanig dichtbij dat je hem daar soms zou gaan bezoeken om thee te brengen (CGVS p. 13, 14), waardoor het moeilijk lijkt om te verbergen dat jouw vader bij de politie werkte voor toevallig passerende dorpelings. Bovendien geef je ook aan dat jouw vader geen dekmantel had voor mochten mensen vragen stellen over zijn job, omdat daar toch nooit vragen over kwamen (CGVS p. 12), wat geheel ongeloofwaardig lijkt als jouw vader voor zover jij wist nooit een andere job gehad heeft (CGVS p. 8). Quarto kan je om zijn tewerkstelling te staven enkel kopieën voorleggen van één kant van een badge, en twee foto's van een man in uniform gezeten in een sofa of op een stoel met een walkie talkie (documenten 2 en 3). Deze foto's, binnen genomen en niet in aanwezigheid van anderen, kunnen makkelijk in scene gezet zijn; en doordat je van de badge enkel een kopie voorlegt kan deze makkelijk onderhevig geweest zijn aan knip-en plakwerk. Merk in deze ook op dat de uitlegging van de naam, naam van de vader, naam van de grootvader, en rang op de badge niet overeenkomt met die van de andere ingevulde vakken (document 2). Deze zaken doen er aan twifelen dat je tout court een vader bij de nationale politie had, laat staan dat je een vrees voor vervolging zou moeten koesteren omwille van diens tewerkstelling.

Ten derde slaag je er ook niet in om aan aannemelijk te maken dat jouw vader zelf te maken kreeg met vervolgingsdaden in jouw land van herkomst. Je legt hierover namelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af doorgeen de procedure. Zo verklaarde je primo bij jouw inschrijving dat jouw vader op dat moment nog in jouw thuisdorp woonde, en dat hij jouw vertrek uit het land georganiseerd had (verklaring niet begeleide minderjarige verzoeker dd. 24 januari 2022). Voor de DVZ en het CGVS verklaarde je dan weer dat jouw vader verdwenen geweest zou zijn voor jouw vertrek uit het land omwille van zijn tewerkstelling (vragenlijst CGVS dd. 30 mei 2022, afdeling 3.5.; CGVS p. 18) en dat jouw reis georganiseerd werd door jouw grootvader (verklaring DVZ dd. 30 mei 2022, afdeling 32.; CGVS p. 3). Hierover verklaar je dat dit te wijten zou zijn geweest aan de tolk bij jouw inschrijving, waarover je klachten hebt (CGVS p. 7, 8), en dat je dit al duidelijk gemaakt zou hebben bij jouw interview voor de DVZ (CGVS p. 8). Dit blijkt evenwel niet uit de lezing van jouw verklaringen voor de DVZ, waar jouw voogd nochtans ook de kans kreeg om opmerkingen te formuleren, en dat jullie beiden tekenden, waar je ook op gewezen werd (CGVS p. 14), en waarbij jouw voogd opmerkt dat het wel gezegd werd maar niet genoteerd – nochtans tekende die ook de vragenlijst CGVS en verklaring DVZ, waardoor die bewering geen steun

vindt in het dossier. Secundo verklaarde je op een bepaald moment dat je van plan was om jouw ouders naar België te laten komen (CGVS p. 9), wat een vreemde verklaring is als jouw vader vermist zou zijn. Hier op gewezen, verklaar je dat hoewel jouw vader vermist was, je wel nog hoopt dat hij terug zou komen, maar steeds minder hoop koestert (CGVS p. 9). Nochtans zou er op basis van jouw verklaringen weinig hoop zijn: jouw vader zou ontvoerd geweest zijn door de taliban, die aan jou verklaarden dat ze hem zouden doden, en naderhand was hij niet meer te vinden bij de schuilplaats van de taliban en bleef hij vermist (CGVS p. 18, 19, 22). De verklaring dat je niettemin jouw ouders naar België zou willen halen is daarom een veelzeggende verspreking.

Je legde tertio tegenstrijdige verklaringen af over wat vooraf ging aan de verdwijning van jouw vader. Je verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat hij op een bepaald moment stopte te werken bij de politie omdat hij het werk te gevaarlijk vond en in een voedingswinkel ging werken (vragenlijst CGVS dd. 30 mei 2022, afdeling 3.5.), maar voor het CGS verklaar je dat hij eigenlijk undercover in die winkel ging werken en nog steeds agent was (CGVS p. 17). Hier op gewezen, kan je enkel ontkennen dat je voor de DVZ iets anders zei (CGVS p. 17), geen overtuigende uitleg.

Quarto kan ook de vraag gesteld worden hoe jouw vader tout court undercover zou kunnen werken in een bazaar die in hetzelfde dorp lag als de controlepost waar hij voordien nog agent was. Hier op gewezen, stel je dat ze hem in de winkel niet zouden herkennen omdat hij daar nog niet lang werkte (CGVS p. 16, 17), een non sequitur; ze zouden hem wel herkennen als de man die tot voor kort nog aan de controlepost verderop stond.

Je verklaarde quinto ook dat jouw hele familie bedreigd zou worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van jouw vader (CGVS p. 23), maar legt tegelijk wel geboorteaktes voor die deels zijn uitgegeven door de administratie van de taliban (zie hoofdingen van sommige stukken in documenten 1), wat deze vrees enigszins relativeert. Hier op gewezen, stel je dat de taliban nog steeds beroep doet op ambtenaren van de voormalige overheid en het daarom geen probleem is (CGVS p. 23), wat niet kan overtuigen: ze werken onder het gezag van de taliban, en een gezin dat vervolging door de taliban vreest zal niet het risico lopen zich aan hen bloot te geven. Om deze redenen is het maar weinig aannemelijk dat jouw vader te maken kreeg met daden van vervolging, of dat jouw familie daar heden voor te vrezen heeft.

Wat jouw situatie betreft, kan samenvattend worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je slaagt er evenwel niet in om aannemelijk te maken werkelijk een familielid te zijn van een lid van de ANSF, of dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging.

Ook wat betreft ten vierde jouw eigen problemen overtuigen jouw verklaringen niet. Je verklaarde dat je door de taliban ontvoerd werd vanuit de lokale moskee en later van hen kon ontsnappen, maar legde hierover geen geloofwaardige verklaringen af. Primo valt het op dat je bij jouw inschrijving nog verklaard zou hebben dat je door de taliban gezocht werd omdat je weigerde met hen samen te werken, niet omwille van het werk van jouw vader (verklaring niet begeleide minderjarige verzoeker dd. 24 januari 2022). Hier op gewezen, wijt je ook dit aan de tolk (CGVS p. 23), waarover supra al geargumenteed werd. Secundo geef je een tegenstrijdige chronologie over hetgeen plaatsgegrepen zou hebben. Je verklaarde namelijk dat jouw vader undercover ging nadat er via de maulawi enkele aankondigingen namens de taliban gedaan werden in de moskee, wat zo'n anderhalve dag voor jouw vertrek gebeurd zou zijn (CGVS p. 17, 18). Nadien ging jouw vader enkele dagen undercover voorafgaand aan zijn verdwijning, en nog twee dagen later werd je uit de moskee ontvoerd (CGVS p. 18), waarna je nog drie dagen bij de taliban verbleef (CGVS p. 19) en nog enkele dagen bij jouw grootvader na jouw ontsnapping (CGVS p. 5). Dit alles is niet verenigbaar met een aankondiging in de moskee en undercover gaan van jouw vader maar anderhalve dag voor jouw vertrek, waar je ook op gewezen werd en waarbij je naast de kwestie verwees naar de oorlogssituatie die toen in het land aan de gang geweest zou zijn (CGVS p. 18). Hierover formuleer je de volgende opmerking bij de nota's van het persoonlijk onderhoud: dat het woord voor "vrijdag" en "week" gelijkaardig zijn in het Pashto, en daarom tot tweemaal toe sprake was van een vertaalfout van anderhalve dag in plaats van anderhalve week (document 6). Dit lijkt een maar weinig steekhoudende uitleg, omdat er niet zoiets bestaat als "een vrijdag en een half"; er is maar één vrijdag. Uit de context zou elke tolk kunnen uitmaken dat het gaan om een week en een half, als je het zo formuleert. Tertio leg je over zowel het moment van jouw ontvoering, als jouw verblijf bij de taliban van drie dagen en jouw ontsnapping van bij de taliban, maar weinig doorleefde verklaringen af. Nochtans zou verwacht kunnen worden dat

dergelijke impactvolle gebeurtenissen, die de directe aanleiding van jouw vertrek vormden, jouw wel bijgebleven zouden zijn. Maar telkenmale je verder bevraagd wordt over jouw ontvoering, jouw verblijf bij de taliban, de locatie waar je verbleef, en jouw ontsnapping, kom je bij herhaling niet verder dan een aantal bondige elementen keer op keer te herhalen: je werd meegenomen naar een onbekende plaats, je kreeg maulawi A. K. (...) te zien die je zei dat je een zelfmoordaanslag moest plegen, je moest thee zetten en de afwas doen, en je ging lopen vanuit de keuken. Geen van deze elementen kan je zelfs na herhaaldelijk aandringen op doorleefde manier toelichten (CGVS p. 18, 19, 20, 21). Door zo'n weinig doorleefde verklaringen af te leggen slaag je er niet in om jouw ontvoering door de taliban aannemelijk te maken. Hierover stel je naderhand dat je na vier uur interview je emotioneel moeilijk kon uitdrukken over het trauma geleden in jouw thuisland, en voeg je een aantal elementen toe, zoals dat jouw handen gebonden zouden geweest zijn, er andere gewapende jongeren aanwezig waren, en je door een kleine opening in het raam ontsnapte (document 6). Dit lijken nochtans geenszins elementen die je niet kon toevoegen omdat je je emotioneel niet meer kon uitdrukken, maar gewoon feitelijke elementen die je niet vermeldde ook als er specifiek naar gepeild werd (zoals jouw methode van ontsnapping en omstandigheden van vasthouding; CGVS p. 20). Daardoor komen deze zaken over als loutere toevoegingen achteraf.

Je slaagt er samenvattend niet in om aannemelijk te maken dat je bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van jouw vader, noch dat hij ontvoerd geweest zou zijn, noch dat jij zelf problemen met de taliban gekend zou hebben.

Jouw voogd en advocaat roepen ten vijfde in dat je niet naar Afghanistan zou kunne terugkeren omwille van jouw langdurig verblijf in België, waar je goed geïntegreerd zou zijn en ondertussen ook enkele van je meest vormende jaren doorgebracht zou hebben (CGVS p. 24). Er moet hierbij primo vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat jij een deel van jouw vormende jaren buiten Afghanistan hebt doorgebracht, jij nalaat om in concreto aan te tonen dat jouw verblijf in Europa je zodanig heeft verwesterd dat jij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Jij verbleef immers tot jouw vijftiende in Afghanistan, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je ging daar ook naar een madrassa, met het oog op het worden van een religieus figuur in jouw thuisland (CGVS p. 9). Daarom kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Jij hebt ook nog een netwerk in Afghanistan en hebt daarbij nog contact met jouw familie (CGVS p. 6, 7). Bovendien blijkt dat jij je nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de Islam jouw religie is (verklaring DVZ dd. 30 mei 2022, afdeling 9).

Meer nog kan secundo aangestipt worden dat tijdens het interview duidelijk werd dat je je bewust bent van het gegeven van "verwestering", en dat je dit bij andere moslims in België kan waarnemen, met name bij vrouwen (CGSV p. 9, 10) Je laat je hier evenwel niet positief over uit, en gevraagd of je denkt dat dit ook met jou zal gebeuren, stel je van niet (CGVS p. 9, 10).

Waar jij tertio een brief van jouw leerkrachten bijbrengt waaruit jouw goede integratie moet blijken (document 5), merkt het CGVS op dat het louter neerleggen van dit documenten waaruit een zekere integratie in België blijkt, geen objectieve aanwijzing inhoudt voor jouw bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden. Door het loutere feit dat jij tijdens jouw verblijf in België school hebt gelopen wordt niet aannemelijk gemaakt dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en in die zin risico loopt om vervolgd te worden.

Ten zesde roep je nog in dat de financiële situatie in Afghanistan slecht is, en je daar maar weinig geld zou kunnen verdienen indien je daar werk zou moeten zoeken (CGVS p. 23). Hierover kunnen een aantal zaken opgemerkt worden. Primo kon je niet aannemelijk maken dat jouw vader werkelijk ontvoerd is door de taliban omwille van zijn job, waardoor het goed mogelijk is dat je bij terugkeer op hem zou kunnen terugvallen. Secundo gaf je ook te kennen dat jouw familie beschikte over een stuk grond dat nog steeds verhuurd wordt aan een landbouwer voor de helft van de opbrengst, waar je ook op kan terugvallen (CGVS p. 8). Tertio heb je in Afghanistan nog minstens een grootvader langs moederskant om op terug te vallen, alsook enkele tantes langs moederskant (CGVS p. 5, 6). Je maakte ook melding van een oom langs vaderskant, die een foto van jouw huis genomen zou hebben (CGVS p. 4), hoewel je later ontkent dat jouw vader broers had (CGVS p. 6). Wat er ook van zij, lijkt jouw situatie niet van dien aard dat jouw familiale en socio-economische situatie een terugkeer naar Afghanistan in de weg staat.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat je geen internationale bescherming hebt gevraagd in de Europese landen waarlangs je reisde naar België (CGVS p. 23). Nochtans kan van iemand die beweert

nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat je dit niet in de landen die je passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en jouw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat je er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat je om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De (overige) documenten die je voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Je legt bovendien enkel kopieën voor, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en

bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van

factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je een aantal jaren naar de madrassa te zijn geweest, en onderhoudt je nog steeds contact met jouw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker tracht de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing inzake de problemen die hij heeft gekend in Afghanistan als volgt te weerleggen:

"1) De identiteit van verzoeker

De tegenpartij meent, betreffende de identiteit van verzoeker, wat volgt :

"(...)"

Verzoeker kan zich niet neerleggen bij de analyse van de tegenpartij.

Eerst en vooral, wenst verzoeker te benadrukken dat hij een duidelijke verklaring gegeven heeft voor het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten. Zo heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat zijn taskara en zijn geboorteakte door de Bulgaarse overheid in beslag genomen werden, nadat hij fel geslagen was geweest door de Bulgaarse politie (NPO, p. 4).

Verzoeker heeft trouwens altijd dezelfde verklaringen afgelegd over het ontbreken van zijn taskara. In zijn fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, lezen wij "Taskara afgenomen door de politie in Bulgarije". In het verslag van zijn interview op de Dienst vreemdelingenzaken, lezen wij : "Mijn originele taskara werd door de Bulgaarse politie in beslag genomen samen met mijn andere bezittingen" (interview DVZ 30.05.2022, vraag 25).

Ondanks het feit dat de verklaringen van verzoeker consistent zijn met de objectieve informatie over de onmenselijke en vernederende behandelingen die door asielzoekers worden ondergaan in Bulgarije, houdt de tegenpartij geen enkele rekening met de verklaringen van verzoeker over de moeilijkheden die hij ondervindt om zijn identiteit te staven, verklaringen die nochtans plausibel zijn.

Ten tweede, houdt de tegenpartij ook geen rekening met het feit dat het wel vaker voorkomt dat een asielzoeker geen identiteitsdocumenten kan neerleggen om zijn identiteit te staven.

In § 196 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees¹ lezen wij :

« (...)» (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

In dergelijke omstandigheden, komt het aan de tegenpartij toe om de waarachtigheid van de verklaringen van de asielzoeker over zijn identiteit na te gaan, door bijvoorbeeld vragen te stellen over zijn identiteit en zijn herkomst. Dit werd in casu niet gedaan.

Ten derde, wenst verzoeker nog te benadrukken dat hij desondanks zijn best heeft gedaan om foto's neer te leggen van zijn familieleden, alsook hun identiteitsdocumenten. De tegenpartij houdt geen rekening met de inspanningen die verzoeker wel heeft geleverd ter compensatie van de afwezigheid van zijn eigen taskara.

2) De tewerkstelling van de vader van verzoeker

De tegenpartij meent vooreerst dat verzoeker de familieband tussen hemzelf en de persoon waarvan hij beweert dat hij zijn vader is, niet kan aantonen :

"(...)"

Betreffende het bewijs van zijn identiteit, verwijst verzoeker naar wat hiervoor reeds uitgelegd werd.

Verzoeker heeft weldegelijk foto's neergelegd van hemzelf en zijn vader. Hij zal deze, in het kader van de huidige procedure, nogmaals neerleggen.

De tegenpartij meent verder dat verzoeker er, op basis van zijn verklaringen, niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij werkelijk een vader bij de nationale politie had :

"(...)

Verzoeker volhardt in het feit dat zijn vader een gewone soldaat was, maar toch 10 personen onder zich had.

Verzoeker legt uit dat dit in de Afghaanse politie normaal was : de soldaten die meer anciënniteit hadden (zoals de vader van verzoeker, die jarenlang voor de politie heeft gewerkt – NPO, p. 8), waren verantwoordelijk voor andere, jongere, soldaten, zonder dat de verantwoordelijken perse een bepaalde rang hadden. Om een bepaalde rang te hebben, moest de soldaat trouwens opleidingen volgen en/of gestudeerd hebben, wat niet het geval was van alle soldaten.

De tegenpartij staaft haar bewering, volgens dewelke dit "vreemd is voor iemand die geen rang zou hebben", trouwens op geen enkele objectieve informatie.

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker legt uit dat het loon van de soldaten afhangt van verschillende factoren : het gebied van tewerkstelling, de gevaarlijkheid, de missies en taken, de uren die gepresteerd worden, enz.

Verzoeker merkt trouwens op dat het tabel, waarop de tegenpartij haar argumentering staaft, dateert van 2011 (en dus geen rekening houdt met de indexering sinds 2011), maar vooral ook dat de bedragen die opgenomen worden, basislonen en incentive pays betreffen. Deze bedragen moeten dus hoe dan ook gerespecteerd worden. Dit wil echter niet zeggen dat alle soldaten in Afghanistan dit bedrag kregen, aangezien, zoals hiervoor reeds gezegd werd, de lonen afhingen van verschillende factoren. Het document bevat trouwens een ander tabel met "monthly bonuses". In dit tabel, vinden wij onder andere een bonus voor "HDIP – High" ("Hazardous Duty Incentiv Pay") van 3.750 afghanis.

De argumentering van de tegenpartij is dan ook in tegenstrijd met de objectieve informatie die zijzelf neerlegt.

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker verduidelijkt dat de checkpost niet dichtbij zijn dorp gelegen was. Zoals hij duidelijk gezegd heeft, lag de veiligheidspost op 20, 25 of 30 minuten van het dorp, met de auto (NPO, p. 13).

Verzoeker volhardt ook in het feit dat zijn dorpsgenoten hem nooit gevraagd hebben wat zijn vader deed als werk, aangezien zij zulke vragen onderling niet stelden (NPO, p. 12). Indien hem dit wel gevraagd zou zijn geweest, zou verzoeker iets verzonnen hebben en dit daarna besproken hebben met zijn familieleden. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij een onzorgvuldige analyse heeft verricht van de verklaringen van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader. Nochtans heeft verzoeker veel informatie kunnen geven (zie o.a. NPO, p. 12 en 13), in het bijzonder gelet op zijn jonge leeftijd toen hij nog in Afghanistan verbleef.

3) De problemen van de vader van verzoeker

De tegenpartij meent ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader zelf te maken kreeg met vervolgingsdaden in zijn land van herkomst :

Ten eerste, meent de tegenpartij :

"(...)".

Verzoeker is in België op 15-jarige leeftijd aangekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Tijdens zijn registratie op 24 januari 2022 werd dan ook een "fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling" ingevuld.

Verzoeker wil verduidelijken in welke omstandigheden dit interview plaatsgevonden heeft: hij was op dat moment heel moe (moeilijke reisroute, vermoeidheid – verzoeker had trouwens, voor zijn registratie, één nacht op straat doorgebracht, in de koude (maand januari)), was net aangekomen in België et had dus geen enkel referentiepunt, had nog geen contact gehad met een voogd of een advocaat en was zich niet bewust van het belang dat zijn verklaringen correct genoteerd zouden worden in het verslag, en dat zijn verklaringen, maanden later, gebruikt zouden worden om een weigeringsbeslissing van zijn verzoek om internationale bescherming te staven.

Verzoeker werd tijdens zijn "verhoor" natuurlijk ook niet bijgestaan door een voogd of een advocaat.

De verklaringen van verzoeker werden hem niet voorgelezen. Hij heeft deze ook niet ondertekend (noch een wettelijke vertegenwoordiger).

Hier bovenop dient er opgemerkt te worden dat dit interview in heel slechte omstandigheden afgelegd wordt : verschillende personen worden in éénzelfde zaal verhoord, zodat er veel lawaai is. Het interview heeft maar enkele minuten geduurd.

Verzoeker heeft trouwens duidelijk uitgelegd dat hij de tolk niet goed kon verstaan. Wij lezen in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker wat volgt (NPO, p. 7) : "(...)". Verzoeker had dit trouwens reeds gemeld tijdens zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken, wat ook bevestigd werd door de voogd van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8).

Verzoeker legt uit dat hij, tijdens zijn registratie, het woord "baba" gebruikt heeft wanneer hem gevraagd werd wie zijn reis heeft georganiseerd. Hij bedoelde hiermee zijn grootvader, en niet zijn vader.

Er zijn geen enkele procedurele waarborgen verbonden aan dit kleine "verhoor", zodat de informatie die opgenomen werd in het fiche niet-begeleiden minderjarige vreemdeling, niet als basis kan gebruikt worden door de tegenpartij om een weigeringsbeslissing te staven. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien verzoeker duidelijk uitlegt dat er begripsmoeilijkheden waren met de tolk, die een ander accent had.

Uw Raad is reeds van oordeel geweest, voor wat betreft de verklaringen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling voor het invullen van zijn fiche "NBMV" (bij aankomst, geen bijstand van een voogd of een advocaat, minderjarigheid, geen procedurele waarborgen (nalezen van de verklaringen, ondertekening door verzoeker, enz.)) :

- Arrest nr. 151 978 van 8 september 2015

« (...) ».

(Vrije vertaling : (...)).

- Arrest nr. 225 025 van 20 augustus 2019

« (...) ».

(Vrije vertaling : (...)).

Ten tweede, meent de tegenpartij :

"(...)".

Verzoeker heeft gesproken over zijn "ouders", maar wilde met deze term al zijn familieleden viseren, ook zijn broers en zussen.

Zoals verzoeker duidelijk uitgelegd heeft, is zijn vader vermist. Echter, zolang er geen lichaam gevonden wordt, hoopt de familie nog steeds dat de vader van verzoeker leeft en terug zal komen. Zij kunnen niet geloven dat de vader van verzoeker dood is. Verzoeker heeft trouwens uitgelegd wat volgt (NPO, p. 9) :

"(...)".

Het lijkt logisch en begrijpelijk dat verzoeker, als kind, hoopt dat zijn vader nog leeft en dat hij zijn vader naar België zal kunnen laten overbrengen.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij geen enkel begrip aan de dag legt voor de moeilijke situatie van verzoeker, die desondanks nog steeds hoopt dat zijn vader leeft.

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker volhardt in het feit dat zijn vader, tot zijn vermissing, voor de politie werkte. Echter, gelet op het gevaar en de dreigementen van de taliban, heeft de baas van de vader van verzoeker hem aangeraden om, voor een tijdje, in de winkel van zijn vriend te werken, om argwaan te vermijden (NPO, p. 17). De vader van verzoeker voerde op dat moment trouwens geen undercover-operatie uit voor de politie, maar werkte gewoon voor zijn vriend. Het betreft hier dus geen tegenstrijdigheid, aangezien de vader van verzoeker, net voor zijn vermissing, nog steeds onder contract was met de Afghaanse politie, maar toch in de winkel van zijn vriend werkte.

Verzoeker legt uit dat hij, op de Dienst vreemdelingenzaken, slechts de kans heeft gekregen om, in het kort, uit te leggen wat er allemaal is gebeurd in Afghanistan. Hij heeft de mogelijk niet gehad om alle nuances te brengen aan zijn relaas, en o.a. uit te leggen dat zijn vader, hoewel hij op dat moment in de winkel van zijn vriend werkte, toch nog altijd een contract had met de Afghaanse politie.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij hier haar zorgvuldigheidsplicht schendt.

De tegenpartij meent verder :

(...)

Verzoeker verwijst naar wat hiervoor reeds gezegd werd : zijn vader voerde op dat moment geen missie uit voor de politie, als undercover, maar werkte gewoon in de winkel van zijn vriend, om argwaan te vermijden.

Verzoeker benadrukt ook nogmaals dat de controlepost niet vlakbij gelegen was, maar op 20, 25 of 30 minuten afstand met de auto (NPO, p. 13).

De tegenpartij meent uiteindelijk :

"(...)".

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met de situatie ter plaatse : het is niet omdat zijn familie problemen kent met sommige talibanleden, dat het voor de familieleden van verzoeker onmogelijk is om, van hun huidige regering, identiteitsdocumenten te verkrijgen.

4) De problemen van verzoeker

De tegenpartij meent verder dat de verklaringen van verzoeker over zijn eigen problemen ook niet overtuigend :

"(...)".

Verzoeker verwijst naar wat hiervoor uitgelegd werd betreffende zijn verklaringen tijdens zijn registratie.

Verzoeker wenst in het bijzonder op te merken dat het invullen van het fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling als doel heeft om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te identificeren, alsook hun kwetsbaarheden en behoeftes.

Het invullen van dit fiche heeft niet als doel om in detail de redenen van vertrek te vermelden. Verzoeker heeft de mogelijkheid dus niet gehad om in detail uit te leggen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft. Echter, verzoeker heeft ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgelegd dat hij gevlucht is uit Afghanistan, aangezien de taliban hem meegenomen hadden en hij voor hen moest werken, wat hij, door zijn vlucht uit het kamp, duidelijk geweigerd heeft.

Verzoeker vreest dan ook weldegelijk dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, meegenomen zal worden door de taliban.

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat zijn vader anderhalve week voor zijn eigen vertrek uit Afghanistan is gaan werken in de winkel.

Verzoeker legt nogmaals uit dat hij het woord "jumaa" (= vrijdag) heeft gebruikt en gezegd heeft dat zijn vader anderhalve-"jumaa" voor zijn eigen vertrek uit Afghanistan vertrokken is.

"Jumaa" (= vrijdag) is de laatste dag van de week. Het is gebruikelijk in Afghanistan om gebeurtenissen te situeren in de tijd met als referentiepunt de dag van "Jumaa".

Men kan zich trouwens de vraag stellen of verzoeker werkelijk gezegd zou hebben dat zijn vader "anderhalve" dag voor zijn vertrek is beginnen werken in de winkel, en niet gewoon de dag voor zijn vertrek, wat logischer zou zijn geweest indien bij dit werkelijk zo bedoelde.

Hoe dan ook, lijkt het duidelijk, op basis van alle verklaringen van verzoeker, dat zijn vader weldegelijk anderhalve week voor het vertrek van verzoeker is beginnen werken in de winkel. Wij lezen bijvoorbeeld in de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 16) :

"(...)".

De tegenpartij houdt geen rekening met de uitleg van verzoeker (die hij spontaan gegeven heeft in het kader van zijn opmerkingen bij de NPO's), ondanks het duidelijk is, op basis van alle verklaringen van verzoeker, dat hij bedoelde dat zijn vader anderhalve week voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan is beginnen werken in de winkel van zijn vriend.

De tegenpartij schendt opnieuw haar zorgvuldigheidsplicht.

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker heeft de uitleg gegeven die van hem gevraagd werd. Indien de tegenpartij verdere vragen had over de ontvoering van verzoeker, en zijn verblijf bij de taliban, kwam het aan de tegenpartij toe om dit verder in detail te bespreken.

Verzoeker benadrukt trouwens nogmaals dat hij heel getraumatiseerd is door wat er allemaal is gebeurd en moeilijkheden heeft bij het terugdenken aan zijn ontvoering en verblijf bij de taliban. Voor verzoeker is het bijzonder moeilijk om dit allemaal te bespreken en uit te leggen.

Opnieuw lijkt het duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met de moeilijkheden van verzoeker en zijn jonge leeftijd.

5) Conclusie

In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij hanteert een ethnocentrische analyse van het relaas van verzoeker, maar houdt geen rekening met de specifieke context in Afghanistan : de gebruiken in de Pashtoe-cultuur, de algemene veiligheidssituatie, o.a. voor personen die voor de overheid werkten, de leeftijd van verzoeker wanneer hij nog in Afghanistan was, enz.

Verzoeker meent ook dat de tegenpartij een extreem strikte lezing doet van de verklaringen van verzoeker, en enkel rekening gehouden heeft met de negatieve elementen van zijn relaas.

De tegenpartij schendt haar zorgvuldigheidsplicht."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en sinds meer dan anderhalf jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en aan de westerse manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont dat hij sinds zijn aankomst in België helemaal niet meer van plan is om *mullah* te worden, of de Islamitische religie te studeren en dat hij in België een eigen zaak wil oprichten. Hij acht de vraagstelling tijdens het interview helemaal ongepast (en georiënteerd) en hekelt dat zijn verklaringen op een negatieve wijze werden geïnterpreteerd, hoewel hij de vrijheid die hij hier geniet net waardeert. Voorts stelt verzoeker zijn best te doen om zich in België te integreren. Zo spreekt hij Frans, heeft hij Franstalige vrienden en heeft hij als medewerker deelgenomen aan een zomerkamp in Oostduinkerke. Ook heeft zijn voogd duidelijk uitgelegd hoe fel hij zich aangepast heeft

aan de westerse manier van leven, aldus verzoeker, die verder nog toelicht dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt en dat hij een Belgische vriendin heeft die geen moslima is. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afgaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afgaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afgaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zullen zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *Sharia*-wet streng toepassen. Hij wijst ook nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 28 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van zijn vader, noch dat zijn vader ontvoerd geweest zou zijn, noch dat hij zelf problemen met de taliban gekend zou hebben, omdat (B) zijn familiale en socio-economische situatie een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg staat, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico door hem niet wordt aangebracht, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk

op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, vervolging te vrezen omwille van het werk van zijn vader als agent bij de Afghaanse nationale politie en de betrokkenheid van zijn vader bij het doden van enkele familieleden van een lokale talibanleider. Deze talibanleider zou in de moskee hebben laten verkondigen dat de medewerkers van de lokale politiecommandant hiervoor verantwoordelijk gehouden worden en kort daarop zou verzoekers vader verdwenen zijn. Enkele dagen daarna zouden de taliban verzoeker hebben meegenomen uit de *madrassa* en hem naar een centrum hebben gebracht waar hij van de talibanleider te horen kreeg dat ze zijn vader gevangen hadden en zouden doden en dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen. Na enkele dagen zou verzoeker ontsnapt zijn en met zijn gezin naar zijn grootvader langs moederskant verhuisd zijn. Terwijl zij daar verbleven zouden de taliban hem een drietal keer zijn komen zoeken op het oude adres en daar dreigbrieven hebben achtergelaten. Daarop zou verzoeker rond mei 2021 Afghanistan verlaten hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst besluit de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken werkelijk een familielid te zijn van een lid van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF) of dat dit familielid zelf te maken heeft met daden van vervolging. Hij komt op basis van de volgende overwegingen tot dit besluit:

“Vooreerst merkt het CGVS dat je geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die jouw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Je verklaarde dat jouw taskara en geboorteakte verloren raakten onderweg (CGVS p. 4). Op basis van uw verklaringen blijkt dat je wel nog contact hebt gehad met jouw familie in Afghanistan (CGVS p. 4), maar je hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om jouw verklaringen in deze kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op jouw verklaringen.

Je verklaart dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat je daar te vrezen zou hebben van de taliban, die jou wilden doden dan wel inlijven omdat jouw vader voor de nationale politie werkte en familieleden van een belangrijke talib gedood zou hebben. Je bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader bij de nationale politie werkte, en ontvoerd werd door de taliban.

Hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat je er niet in slaagt om onomstotelijk de familieband tussen jou en de persoon waarvan je beweert dat hij jouw vader is, aan te tonen. Je legt geen enkel bewijs van jouw eigen identiteit voor, noch (minder overtuigende) stukken zoals foto's waarop jij en jouw vader samen te zien zouden zijn. Hierdoor is de beweerde familieband met iemand waarvan je beweert dat hij bij de nationale politie zat, niet meer dan een blote bewering.

Ten tweede slaag je er op basis van jouw verklaringen ook niet in om aannemelijk te maken dat je werkelijk een vader bij de nationale politie had, omdat jouw verklaringen weinig geloofwaardig zijn of strijdig zijn met gekende informatie. Zo verklaar je primo dat jouw vader geen rang had en gewoon agent was, maar tegelijk dat hij tien man onder zich had (CGVS p. 11), vreemd voor iemand die geen rang zou hebben. Secundo verklaar je dat hij een loon had bij het begin van zijn loopbaan van zo'n 12.000 Afghani per maand, wat later toenam tot 15.000 – 16.000 Afghani (CGVS p. 12, 13). In de opmerkingen bij het

gehoorverslag stel je zelfs dat het uiteindelijk zou gaan om 18000 Afghani (document 6). Echter gebaseerd op informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de verloning van een agent bij de nationale politie gevoelig lager is doorheen diens loopbaan, 8250 tot 12250 Afghani afhankelijk van anciënniteit. Tertio verklaarde je dat jouw vader zijn job geheim probeerde houden voor de inwoners van het dorp (CGVS p. 11), maar dit wringt met een aantal elementen in jouw verklaringen. Zo gaf je aan dat jouw vader vrij dicht bij huis werkte bij een controlepost, zodanig dichtbij dat je hem daar soms zou gaan bezoeken om thee te brengen (CGVS p. 13, 14), waardoor het moeilijk lijkt om te verbergen dat jouw vader bij de politie werkte voor toevallig passerende dorpingen. Bovendien geef je ook aan dat jouw vader geen dekmantel had voor mochten mensen vragen stellen over zijn job, omdat daar toch nooit vragen over kwamen (CGVS p. 12), wat geheel ongeloofwaardig lijkt als jouw vader voor zover jij wist nooit een andere job gehad heeft (CGVS p. 8). Quarto kan je om zijn tewerkstelling te staven enkel kopieën voorleggen van één kant van een badge, en twee foto's van een man in uniform gezeten in een sofa of op een stoel met een walkie talkie (documenten 2 en 3). Deze foto's, binnen genomen en niet in aanwezigheid van anderen, kunnen makkelijk in scene gezet zijn; en doordat je van de badge enkel een kopie voorlegt kan deze makkelijk onderhevig geweest zijn aan knip-en plakwerk. Merk in deze ook op dat de uitlijning van de naam, naam van de vader, naam van de grootvader, en rang op de badge niet overeenkomt met die van de andere ingevulde vakken (document 2). Deze zaken doen er aan twifelen dat je tout court een vader bij de nationale politie had, laat staan dat je een vrees voor vervolging zou moeten koesteren omwille van diens tewerkstelling.

Ten derde slaag je er ook niet in om aan aannemelijk te maken dat jouw vader zelf te maken kreeg met vervolgingsdaden in jouw land van herkomst. Je legt hierover namelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af doorgeen de procedure. Zo verklaarde je primo bij jouw inschrijving dat jouw vader op dat moment nog in jouw thuisdorp woonde, en dat hij jouw vertrek uit het land georganiseerd had (verklaring niet begeleide minderjarige verzoeker dd. 24 januari 2022). Voor de DVZ en het CGVS verklaarde je dan weer dat jouw vader verdwenen geweest zou zijn voor jouw vertrek uit het land omwille van zijn tewerkstelling (vragenlijst CGVS dd. 30 mei 2022, afdeling 3.5.; CGVS p. 18) en dat jouw reis georganiseerd werd door jouw grootvader (verklaring DVZ dd. 30 mei 2022, afdeling 32.; CGVS p. 3). Hierover verklaar je dat dit te wijten zou zijn geweest aan de tolk bij jouw inschrijving, waarover je klachten hebt (CGVS p. 7, 8), en dat je dit al duidelijk gemaakt zou hebben bij jouw interview voor de DVZ (CGVS p. 8). Dit blijkt evenwel niet uit de lezing van jouw verklaringen voor de DVZ, waar jouw voogd nochtans ook de kans kreeg om opmerkingen te formuleren, en dat jullie beiden tekenden, waar je ook op gewezen werd (CGVS p. 14), en waarbij jouw voogd opmerkt dat het wel gezegd werd maar niet genoteerd – nochtans tekende die ook de vragenlijst CGVS en verklaring DVZ, waardoor die bewering geen steun vindt in het dossier. Secundo verklaarde je op een bepaald moment dat je van plan was om jouw ouders naar België te laten komen (CGVS p. 9), wat een vreemde verklaring is als jouw vader vermist zou zijn. Hier op gewezen, verklaar je dat hoewel jouw vader vermist was, je wel nog hoopt dat hij terug zou komen, maar steeds minder hoop koestert (CGVS p. 9). Nochtans zou er op basis van jouw verklaringen weinig hoop zijn: jouw vader zou ontvoerd geweest zijn door de taliban, die aan jou verklaarden dat ze hem zouden doden, en naderhand was hij niet meer te vinden bij de schuilplaats van de taliban en bleef hij vermist (CGVS p. 18, 19, 22). De verklaring dat je niettemin jouw ouders naar België zou willen halen is daarom een veelzeggende verspreking.

Je legde tertio tegenstrijdige verklaringen af over wat vooraf ging aan de verdwijning van jouw vader. Je verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat hij op een bepaald moment stopte te werken bij de politie omdat hij het werk te gevaarlijk vond en in een voedingswinkel ging werken (vragenlijst CGVS dd. 30 mei 2022, afdeling 3.5.), maar voor het CGS verklaar je dat hij eigenlijk undercover in die winkel ging werken en nog steeds agent was (CGVS p. 17). Hier op gewezen, kan je enkel ontkennen dat je voor de DVZ iets anders zei (CGVS p. 17), geen overtuigende uitleg.

Quarto kan ook de vraag gesteld worden hoe jouw vader tout court undercover zou kunnen werken in een bazaar die in hetzelfde dorp lag als de controlepost waar hij voordien nog agent was. Hier op gewezen, stel je dat ze hem in de winkel niet zouden herkennen omdat hij daar nog niet lang werkte (CGVS p. 16, 17), een non sequitur; ze zouden hem wel herkennen als de man die tot voor kort nog aan de controlepost verderop stond.

Je verklaarde quinto ook dat jouw hele familie bedreigd zou worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van jouw vader (CGVS p. 23), maar legt tegelijk wel geboorteaktes voor die deels zijn uitgegeven door de administratie van de taliban (zie hoofdingen van sommige stukken in documenten 1), wat deze vrees enigszins relativeert. Hier op gewezen, stel je dat de taliban nog steeds beroep doet op ambtenaren van de voormalige overheid en het daarom geen probleem is (CGVS p. 23), wat niet kan overtuigen: ze werken onder het gezag van de taliban, en een gezin dat vervolging door de taliban vreest zal niet het risico lopen zich aan hen bloot te geven. Om deze redenen is het maar weinig aannemelijk dat jouw vader te maken kreeg met daden van vervolging, of dat jouw familie daar heden voor te vrezen heeft."

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontcrachten.

Wat de vaststellingen inzake zijn identiteit betreft, benadrukt verzoeker dat hij een duidelijke verklaring gegeven heeft voor het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten die consistent is met de objectieve informatie over de onmenselijke en vernederende behandelingen die asielzoekers ondergaan in Bulgarije. Dit betoog doet evenwel geen enkele afbreuk aan de terechte vaststelling dat verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit en afkomst kan staven, zodat enkel maar kan worden afgegaan op zijn verklaringen. Ook het betoog "*dat het wel vaker voorkomt dat een asielzoeker geen identiteitsdocumenten kan neerleggen om zijn identiteit te staven*" doet hieraan geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de adjunct-commissaris bovendien wel degelijk geprobeerd om de waarachtigheid van zijn verklaringen over zijn identiteit na te gaan, doch vastgesteld dat verzoeker er op basis van zijn verklaringen ook niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij werkelijk een vader bij de nationale politie had nu zijn verklaringen weinig geloofwaardig zijn of strijdig zijn met gekende informatie. Ook door nog te benadrukken dat hij zijn best heeft gedaan om foto's en identiteitsdocumenten neer te leggen van zijn familieleden, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen daarover. Bij gebrek aan stukken die zijn eigen identiteit bevestigen, toont verzoeker met de voorgelegde foto's en identiteitsdocumenten van andere personen niet aan dat hij een familiale band heeft met deze personen.

Wat betreft de tewerkstelling van zijn vader, stelt verzoeker vooreerst dat hij weldegelijk foto's heeft neergelegd van hem en zijn vader en dat hij deze in het kader van de huidige procedure nogmaals zal neerleggen. De Raad stelt evenwel vast dat in het administratief dossier geen foto's zijn van verzoeker en zijn vader samen en dat ook bij huidig verzoekschrift of later, voor het sluiten van de debatten, geen dergelijke foto's werden neergelegd. Door voorts louter te volharden dat zijn vader een gewone soldaat was, maar toch tien personen onder zich had en te stellen dat "*dit in de Afghaanse politie normaal was*", toont verzoeker niet aan dat het feitelijk onjuist of onredelijk is om te overwegen dat het vreemd is voor iemand die geen rang zou hebben om tien man onder zich te hebben. Verzoeker doet met dit summiere betoog niet meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder deze in een ander daglicht te stellen. Voorts kan uit de informatie in het administratief dossier niet blijken dat "*het loon van de soldaten afhangt van verschillende factoren*", zoals "*het gebied van tewerkstelling, de gevaarlijkheid, de missies en taken, de uren die gepresteerd worden*", en brengt verzoeker geen informatie bij waaruit dit wel zou kunnen blijken, zodat hij zich wat dit betreft beperkt tot het poneren van een niet gestaafde bewering. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat op basis van "*de indexering sinds 2011*" zijn verklaringen over het loon van zijn beweerde vader correct zijn, ook niet wanneer daar een maandelijks bonus voor "*Hazardous Duty Incentiv Pay*" zou worden bijgeteld. Door nog te verduidelijken dat de checkpoint waar zijn vader zou zijn tewerkgesteld niet dichtbij zijn dorp gelegen was, maar "*op 20, 25 of 30 minuten van het dorp*" lag, met de auto, doet verzoeker niets meer dan te pogen de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris om te keren, zonder evenwel de feitelijke onjuistheid of de onredelijkheid van de voorgaande motieven aan te tonen. A fortiori nu verzoeker verklaarde elke dag – een weinig later verklaarde hij hiermee in tegenstrijd dat dit niet elke dag was, doch hij betwist niet dat hij dit regelmatig deed – 's morgens en 's middags thee te brengen naar de controlepost, acht de Raad het in dit opzicht niet onredelijk dat de adjunct-commissaris stelt dat verzoeker aangaf dat zijn vader dicht bij huis werkte en dat dit wringt met verzoekers verklaring dat zijn vader zijn job probeerde geheim te houden voor de inwoners van zijn dorp. Waar verzoeker nog volhardt dat zijn dorpsgenoten hem nooit gevraagd hebben wat zijn vader deed als werk en stelt dat hij iets verzonnen zou hebben indien hem dit wel gevraagd zou zijn geweest, werpt hij geen ander licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit gegeven. Ook de Raad acht het weinig aannemelijk dat de vader van verzoeker geen dekmantel zou hebben gehad voor indien de dorpingen zouden vragen naar wat hij voor werk deed en dat verzoekers vader deze dekmantel niet vooraf zou hebben besproken met verzoeker voor als deze laatste hierover vragen zou krijgen. De overige informatie die verzoeker heeft kunnen geven over de tewerkstelling van zijn vader doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier. Ten slotte dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker er op basis van zijn verklaringen niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij werkelijk een vader bij de nationale politie had.

Wat betreft (de beoordeling van) zijn verklaringen over de problemen van zijn beweerde vader, laat verzoeker gelden dat hij bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling heel moe was na een moeilijke reisroute, nog geen contact had gehad met een voogd of een advocaat en zich niet bewust

was van het belang dat zijn verklaringen correct genoteerd zouden worden en later gebruikt zouden worden om een weigeringsbeslissing te staven. Dat zijn verklaringen bij zijn registratie niet correct genoteerd zouden zijn geweest, is evenwel een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat deze verklaringen niet werden voorgelezen aan verzoeker en dat verzoeker deze ook niet ondertekend heeft, doet hieraan geen afbreuk. Voorts kunnen vermoedheid of de afwezigheid van een voogd of advocaat niet verklaren dat verzoeker bij zijn registratie bij de Dienst Voogdij verklaarde dat zijn vader nog in zijn thuisdorp woonde en zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben georganiseerd als deze toen reeds verdwenen was. Ook het mogelijke lawaai in de zaal en de korte duur van het interview kunnen hiervoor geen verklaring bieden. Door verder nog te herhalen dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat hij de tolk niet goed kon verstaan en dat hij dit reeds gemeld had tijdens zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en dat zijn voogd dit ook bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing hierover. Waar verzoeker nog stelt dat hij tijdens zijn registratie het woord “*baba*” gebruikt heeft bij de vraag wie zijn reis georganiseerd had en dat hij hiermee zijn grootvader en niet zijn vader bedoelde, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoeker nog citeert uit de arresten met nrs. 151 978 en 225 025 van de Raad van respectievelijk 8 september 2015 en 20 augustus 2019, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Ook waar verzoeker betoogt dat hij heeft gesproken over zijn plan om zijn “*ouders*” naar België te laten komen, maar dat hij met deze term al zijn familieleden wilde viseren, ook zijn broers en zussen, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voor het overige beperkt verzoeker zich ook op dit punt tot een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, zonder evenwel de concrete motieven daarover te weerleggen of te ontkrachten. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt gesteld dat zijn verklaring dat hij zijn ouders naar België zou willen halen, terwijl zijn vader ontvoerd zou zijn door de taliban, een veelzeggende verspreking is. Verzoeker volhardt verder nog in het feit dat zijn vader tot zijn vermissing voor de politie werkte. Hij voegt eraan toe dat zijn vader een tijdje in de winkel van zijn vriend ging werken om argwaan te vermijden en dat zijn vader “*geen undercover-operatie*” uitvoerde voor de politie, maar gewoon voor zijn vriend werkte. Aldus voert verzoeker een nieuw relaas aan dat zowel met zijn verklaringen bij de DVZ als met zijn verklaringen op het CGVS in tegenstrijd is. Bij de DVZ verklaarde hij immers dat zijn vader besloot te stoppen met zijn werk voor de overheid en aan de slag ging in een voedingswinkel in zijn dorp (adm. doss., stuk 7, map DVZ, Vragenlijst, vraag nr. 3.5), wat iets anders is dan tot zijn vermissing voor de politie werken. Op het CGVS bevestigde hij dan weer twee keer uitdrukkelijk dat zijn vader “*undercover*” tewerk ging in de winkel van zijn vriend als spion voor de politie (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Het hoeft geen betoog dat het louter aanreiken van een derde versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft en het gebrek aan geloofwaardigheid nog meer versterkt. Ook het betoog (*post factum*) over de korte duur van het gehoor bij de DVZ kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet rechtvaardigen. Voorts voert verzoeker geen dienstig betoog tegen de pertinente bedenking in de bestreden beslissing hoe zijn vader *tout court undercover* zou kunnen werken in een bazaar in hetzelfde dorp als de controlepost waar hij voordien nog agent was. Hij beperkt zich immers louter tot een verwijzing naar zijn derde versie van de beweerde feiten inzake de laatste tewerkstelling van zijn vader en tot een herhaling van zijn eerdere betoog dat de controlepost waar zijn vader daarvoor werkte niet vlakbij gelegen was. Met dit summiere betoog werpt verzoeker geen ander licht op de gedane vaststellingen en overwegingen. Door ten slotte nog te stellen dat het niet is omdat zijn familie problemen kent met sommige talibanleden, dat het voor zijn familie onmogelijk is om van de huidige regering identiteitsdocumenten te verkrijgen, verklaart verzoeker nog niet dat zijn familie, waarvan hij beweert dat die problemen had met bepaalde talibanleden, een dergelijk risico hebben genomen.

Ten slotte herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van zijn vader, noch dat zijn vader ontvoerd geweest zou zijn, noch dat hij zelf problemen met de taliban gekend zou hebben.

Zo wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing nog op dat ook verzoekers verklaringen over zijn eigen problemen niet overtuigen. Hij licht dit in deze beslissing als volgt toe:

“Je verklaarde dat je door de taliban ontvoerd werd vanuit de lokale moskee en later van hen kon ontsnappen, maar legde hierover geen geloofwaardige verklaringen af. Primo valt het op dat je bij jouw inschrijving nog verklaard zou hebben dat je door de taliban gezocht werd omdat je weigerde met hen samen te werken, niet omwille van het werk van jouw vader (verklaring niet begeleide minderjarige verzoeker dd. 24 januari 2022). Hier op gewezen, wijt je ook dit aan de tolk (CGVS p. 23), waarover supra al geargumenteed werd. Secundo geef je een tegenstrijdige chronologie over hetgeen plaatsgegrepen zou hebben. Je verklaarde namelijk dat jouw vader undercover ging nadat er via de maulawi enkele aankondigingen namens de taliban gedaan werden in de moskee, wat zo’n anderhalve dag voor jouw vertrek gebeurd zou zijn (CGVS p. 17, 18). Nadien ging jouw vader enkele dagen undercover voorafgaand aan zijn verdwijning, en nog twee dagen later werd je uit de moskee ontvoerd (CGVS p. 18), waarna je nog drie dagen bij de taliban verbleef (CGVS p. 19) en nog enkele dagen bij jouw grootvader na jouw ontsnapping (CGVS p. 5). Dit alles is niet verenigbaar met een aankondiging in de moskee en undercover gaan van jouw vader maar anderhalve dag voor jouw vertrek, waar je ook op gewezen werd en waarbij je naast de kwestie verwees naar de oorlogssituatie die toen in het land aan de gang geweest zou zijn (CGVS p. 18). Hierover formuleer je de volgende opmerking bij de nota’s van het persoonlijk onderhoud: dat het woord voor “vrijdag” en “week” gelijkaardig zijn in het Pashto, en daarom tot tweemaal toe sprake was van een vertaalfout van anderhalve dag in plaats van anderhalve week (document 6). Dit lijkt een maar weinig steekhoudende uitleg, omdat er niet zoiets bestaat als “een vrijdag en een half”; er is maar één vrijdag. Uit de context zou elke tolk kunnen uitmaken dat het gaan om een week en een half, als je het zo formuleert. Tertio leg je over zowel het moment van jouw ontvoering, als jouw verblijf bij de taliban van drie dagen en jouw ontsnapping van bij de taliban, maar weinig doorleefde verklaringen af. Nochtans zou verwacht kunnen worden dat dergelijke impactvolle gebeurtenissen, die de directe aanleiding van jouw vertrek vormden, jouw wel bijgebleven zouden zijn. Maar telkenmale je verder bevraagd wordt over jouw ontvoering, jouw verblijf bij de taliban, de locatie waar je verbleef, en jouw ontsnapping, kom je bij herhaling niet verder dan een aantal bondige elementen keer op keer te herhalen: je werd meegenomen naar een onbekende plaats, je kreeg maulawi A. K. (...) te zien die je zei dat je een zelfmoordaanslag moest plegen, je moest thee zetten en de afwas doen, en je ging lopen vanuit de keuken. Geen van deze elementen kan je zelfs na herhaaldelijk aandringen op doorleefde manier toelichten (CGVS p. 18, 19, 20, 21). Door zo’n weinig doorleefde verklaringen af te leggen slaag je er niet in om jouw ontvoering door de taliban aannemelijk te maken. Hierover stel je naderhand dat je na vier uur interview je emotioneel moeilijk kon uitdrukken over het trauma geleden in jouw thuisland, en voeg je een aantal elementen toe, zoals dat jouw handen gebonden zouden geweest zijn, er andere gewapende jongeren aanwezig waren, en je door een kleine opening in het raam ontsnapte (document 6). Dit lijken nochtans geenszins elementen die je niet kon toevoegen omdat je je emotioneel niet meer kon uitdrukken, maar gewoon feitelijke elementen die je niet vermeldde ook als er specifiek naar gepeild werd (zoals jouw methode van ontsnapping en omstandigheden van vasthouding; CGVS p. 20). Daardoor komen deze zaken over als loutere toevoeging achteraf.”

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen over de reden waarom de taliban hem zochten, voert verzoeker een betoog over het verloop van zijn registratie als niet-begeleide minderjarige. Dit betoog kan de vastgestelde tegenstrijdigheid evenwel niet opheffen of rechtvaardigen. De Raad verwijst hierbij naar wat hierboven reeds werd geschreven over deze fase in de administratieve procedure. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden meegenomen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige chronologie over de gebeurtenissen, beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in zijn verklaringen *“dat zijn vader anderhalve week voor zijn eigen vertrek uit Afghanistan is gaan werken in de winkel”* en tot het louter herhalen van zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over de betekenis van het woord *“jumaa”*. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft en dat het louter herhalen van zijn opmerkingen na de confrontatie met deze tegenstrijdigheid niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing daarover in een ander daglicht te stellen.

Waar hem wordt verweten weinig doorleefde verklaringen af te leggen over zijn ontvoering, zijn verblijf bij de taliban en zijn ontsnapping, stelt verzoeker de uitleg te hebben gegeven die van hem werd gevraagd en dat het de *protection officer* van het CGVS toekwam om dit verder in detail te bespreken indien deze hierover verdere vragen had. Nochtans blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* meermaals had aangedrongen op een meer concrete beschrijving van de feiten en tevens had

gewezen op de vaagheid van verzoekers verklaringen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-21). Waar verzoeker nog benadrukt "*dat hij heel getraumatiseerd is door wat er allemaal is gebeurd en moeilijkheden heeft bij het terugdenken aan zijn ontvoering en verblijf bij de taliban*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij laat na dit te staven aan de hand van enig psychologisch of medisch attest waarin zulks op objectieve wijze wordt vastgesteld.

Ten slotte merkt de Raad op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" opgemaakt die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg op 18 maart 2022 een voogd toegewezen die hem kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van zijn verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, van toepassing is. Hieruit blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker toont het tegendeel niet *in concreto* aan.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken:

"Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Je legt bovendien enkel kopieën voor, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en niet op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kan dit stuk niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van zijn vader, noch dat zijn vader ontvoerd geweest zou zijn, noch dat hij zelf problemen met de taliban gekend zou hebben.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoekers voogd en advocaat in de loop van de administratieve procedure ingeroepen elementen over verzoekers verblijf en integratie in België als volgt gemotiveerd:

“Jouw voogd en advocaat roepen ten vijfde in dat je niet naar Afghanistan zou kunne terugkeren omwille van jouw langdurig verblijf in België, waar je goed geïntegreerd zou zijn en ondertussen ook enkele van je meest vormende jaren doorgebracht zou hebben (CGVS p. 24). Er moet hierbij primo vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat jij een deel van jouw vormende jaren buiten Afghanistan hebt doorgebracht, jij nalaat om in concreto aan te tonen dat jouw verblijf in Europa je zodanig heeft verwesterd dat jij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Jij verbleef immers tot jouw vijftiende in Afghanistan, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je ging daar ook naar een madrassa, met het oog op het worden van een religieus figuur in jouw thuisland (CGVS p. 9). Daarom kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Jij hebt ook nog een netwerk in Afghanistan en hebt daarbij nog contact met jouw familie (CGVS p. 6, 7). Bovendien blijkt dat jij je nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de Islam jouw religie is (verklaring DVZ dd. 30 mei 2022, afdeling 9).

Meer nog kan secundo aangestipt worden dat tijdens het interview duidelijk werd dat je je bewust bent van het gegeven van “verwestersing”, en dat je dit bij andere moslims in België kan waarnemen, met name bij vrouwen (CGSV p. 9, 10) Je laat je hier evenwel niet positief over uit, en gevraagd of je denkt dat dit ook met jou zal gebeuren, stel je van niet (CGVS p. 9, 10).

Waar jij tertio een brief van jouw leerkrachten bijbrengt waaruit jouw goede integratie moet blijken (document 5), merkt het CGVS op dat het louter neerleggen van dit documenten waaruit een zekere integratie in België blijkt, geen objectieve aanwijzing inhoudt voor jouw bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden. Door het loutere feit dat jij tijdens jouw verblijf in België school hebt gelopen wordt niet aannemelijk gemaakt dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en in die zin risico loopt om vervolgd te worden.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je een aantal jaren naar de madrassa te zijn geweest, en onderhoudt je nog steeds contact met jouw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker beklemt toont dat hij sinds zijn aankomst in België helemaal niet meer van plan is om *mullah* te worden, of de Islamitische religie te studeren en dat hij in België een eigen zaak wil oprichten. Dit betoog is evenwel niet gericht tegen de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing en doet daaraan dan ook geen afbreuk. Nergens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij van plan was om *mullah* te worden of de Islamitische religie te studeren. Dat verzoeker in België een eigen zaak wil oprichten betreft bovendien een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts meent verzoeker dat de vraagstelling tijdens zijn persoonlijk onderhoud helemaal ongepast (en georiënteerd) was, doch hij laat na te concretiseren welke vragen hij ongepast en georiënteerd vond en waarom hij dit vond. Met een dergelijk summier en algemeen betoog doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen.

Gelet op de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen kan, ondanks het feit dat hij op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in Europa en België doorbracht, op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Er wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het feit dat verzoeker in Afghanistan naar een *madrassa* ging, dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk *Pashtou* en dat verzoeker nog een netwerk heeft in Afghanistan en nog contact onderhoudt met zijn familie.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat hij twee jaar in België verblijft en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staft, met name dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij Frans spreekt en Franstalige vrienden heeft, dat hij als medewerker heeft deelgenomen aan een zomerkamp in Oostduinkerke en dat hij een Belgische vriendin heeft die geen moslima is.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afgaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte toepassing van de *sharia*-wet door de taliban, waarbij tevens verwijst naar het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*” van OSAR van 26 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker hekelt voorts dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afgaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden

vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Ten zesde roep je nog in dat de financiële situatie in Afghanistan slecht is, en je daar maar weinig geld zou kunnen verdienen indien je daar werk zou moeten zoeken (CGVS p. 23). Hierover kunnen een aantal zaken opgemerkt worden. Primo kon je niet aannemelijk maken dat jouw vader werkelijk ontvoerd is door de taliban omwille van zijn job, waardoor het goed mogelijk is dat je bij terugkeer op hem zou kunnen terugvallen. Secundo gaf je ook te kennen dat jouw familie beschikte over een stuk grond dat nog steeds verhuurd wordt aan een landbouwer voor de helft van de opbrengst, waar je ook op kan terugvallen (CGVS p. 8). Tertio heb je in Afghanistan nog minstens een grootvader langs moederskant om op terug te vallen, alsook enkele tantes langs moederskant (CGVS p. 5, 6). Je maakte ook melding van een oom langs vaderskant, die een foto van jouw huis genomen zou hebben (CGVS p. 4), hoewel je later ontkent dat jouw vader broers had (CGVS p. 6). Wat er ook van zij, lijkt jouw situatie niet van dien aard dat jouw familiale en socio-economische situatie een terugkeer naar Afghanistan in de weg staat.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat je geen internationale bescherming hebt gevraagd in de Europese landen waarlangs je reisde naar België (CGVS p. 23). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat je dit naliet in de landen die je passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en jouw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van zijn vader, noch dat zijn vader ontvoerd geweest zou zijn, noch dat hij zelf problemen met de taliban gekend zou hebben, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of

nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN